

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Lai ir slavēts Jēzus Kristus! pr. Andris Solims

Mani mīlie draugi! Ar 1.12.2013. mēs uzsākām jaunu Baznīcas liturģisko gadu un esam jau aizvadījuši divus no četriem stiprajiem gadalaikiem, proti, Adventa un Kristus Dzimšanas laikus. Ar Kristus Kristības Jordānā svētkiem noslēdzās romantiskais Ziemassvētku laiks un sākās Parastais liturģiskais laiks, kas ilgs līdz 5. 03., kad ar Pelnu Trešdienu sāksies trešais stiprais Baznīcas gadalaiks — Lielais gavēnis. Parastais liturģiskais laiks tiek sadalīts divās daļās: līdz Gavēnim un pēc Lieldienu laika, kas noslēgsies Vasarsvētkos. Kopā tas ilgst 34 nedēļas un noslēdzas ar Kristus Karaļa svētkiem novembra beigās.

Februārī mēs svinam vairākus Baznīcas svētkus, no kuriem lielāki ir Kunga Prezentācijas templī svētki 2. februārī, kurus tautā dēvē par Sveču dienu, jo tajos tiek svētītas sveces un ticīgie dodas Gaismas procesijā.

Šie svētki balstās uz Lūkas evaņģēlija apraksta 2, 22-39, kas vēstī, ka 40. dienā pēc Jēzus dzimšanas Jaunava Marija un sv. Jāzeps devās uz Jeruzalēmes svētnīcu, kur saskaņā ar jūdu likumu un tradīciju vajadzēja izpirkt katru vīriešu kārtas pirmdzimto gan cilvēkiem, gan dzīvniekiem, saliekot Dievam attiecīgu izpirkuma upuri. Ar šo upuri tad izpirka Dievam paredzētos jaundzimušos zēnus un liellopus, saliekot viņu vietā "aizvietojuma" upuri no sīklopiem vai putniem. Nabadzīgākajiem cilvēkiem bija pietiekoši upurēt divus jaunus baložus, ko Marija un Jāzeps arī upurēja par jaundzimušo Jēzu, par cik bija nabadzīgi.

Vecās Derības Izceļošanas grāmatā lasām par jūdu tautas verdzības smago jūgu Ēģiptē, no kura Dievs to atbrīvoja, sūtīdams Mozu izvest savu izredzēto tautu no verdzības zemes, kur tā Jāzēpa laikos bija brīvprātīgi devusies, dzenoties pēc labākiem materiāliem apstākļiem. Faraons negribēja atlaist brīvībā jūdu tautu, tāpēc pār Ēģiptes zemi nāca veselās septiņas lielas nelaimes, starp kurām kā pēdējā bija visu ēģiptiešu pirmdzimto zēnu un vīriešu kārtas lopu nāve, ieskaitot paša faraona dēlu. Pirms tam bija izdota faraona pavēle nogalināt ebreju tautas jaundzimstošos zēnus visā Ēģiptē. Kā zināma kompensācija vēlāk bija Dieva pavēle Viņam upurēt jūdu tautas vīriešu kārtas pirmdzimtos zēnus un mājdzīvniekus, ļaujot tos izpirkt ar mazākiem kaujamiem upuriem.

Marijai pirms šīs upurēšanas templī bija jāveic miesas šķīstīšana jeb mazgāšanās, jo bērna dzemdības Vecajā Derībā tika uzskatītas par nešķīstu, netīru darbu, par cik tika apraipta miesa (sk. Levītu (Trešā Mozus) grāmata 12, 2-4). Tādēļ šie svētki līdz Vatikāna II koncilam tika saukti "Jaunavas Marijas šķīstīšanās svētki" un svinēti Dievmātes godam. Bet 1960. gadā svētkiem tika atgriezts to oriģinālais nosaukums „Kunga prezentācija”, jo šo svētku objekts ir Jēzus, kura upurēšana templī ievada Viņa pashālo upuri uz krusta.

Svētku izcelsme ir atrodama jau IV gadsimtā Jeruzalēmē, kas pie senajiem grieķiem saucās „Ipopante” – „Tikšanās”,

kas caur svētīgā Simeona un Annas figūrām simbolizē Jēzus tikšanos ar uzticīgo Izraēļa tautas pārpalikumu, kas pacietīgi gaidīja un priecājās par Mesijas atnākšanu. Šie svētki ātri kļuva ļoti populāri, ka bizantiešu imperatoram Justiniānam (VI gs.) nācās tos ar dekrētu ieviest kā obligātos 2. februārī visā Austrumu impērijā, jo sākotnēji tos svinēja 14. februārī (40. dienā pēc Epifānijas svētkiem Austrumos, kas tika svinēti kā Kristus Dzimšanas svētki). Rietumos tie sāka izplatīties ar VI gadsimtu, bet Romā tie tika svinēti VII gadsimta vidū sākotnēji ar gandarīšanas raksturu. Pāvests Sergejs I (687-701) ieviesa tajos vienu no senākajām gandarīšanas procesijām no San Adriano al Foro baznīcas uz Dievmātes Lielāko baznīcu – Santa Maria Maggiore. Gallijā kopš X gadsimta ir atrodama liecība par sveču svinīgo svētīšanu un gaismas procesiju, kas kļuva ļoti populāra tautā, dodot svētkiem paralēlu nosaukumu: „candelora” (sveču diena). Kristus ir Gaisma, kas apspīdēja visas tautas, kas atradās grēka tumsībā. Šis Gaismas simbols ir svece. Ticīgie ar aizdegtām svecēm rokās dodas gaismas procesijā uz tikšanos ar Pestītāju svētās Mises sākumā. Baznīcas svētītās sveces kristieši dedzina arī mājās lūgšanu brīžos kā ticības gaismas zīmi. Degoša svece tiek pasniegta Kristības sakramentā kā Kristus gaismas un ticības redzamā zīme. Līdz ar to 2. februāra svētki ir kļuvuši Baznīcā par Gaismas svētkiem, kuros ticīgie tiek aicināti ar prieku piedalīties, lai nestu šo ticības gaismu pagāniem mūsu ģimenēs, tautās un visā sabiedrībā.

3. februāris - Svētā Blazija diena

Svētais Blazijs bija Sebastes bīskaps Armēnijā. Miris mocekļa nāvē ap 316. gadu Austrumu imperatora Licinija konflikta ar Rietumu imperatoru Konstantīnu Lielo izraisīto vajāšanu laikā. Apglabats Sebastes katedrālē, no kurienes 732. gadā viņa relikviju daļa tika aizvesta uz Romu, bet ceļojuma laikā vētras apdraudētais kuģis bija spiests apstāties pie Maratea (mūsdienu Potenza) pilsētas jūras krastā. Tur tika uzcelta mocekļa godam baznīca, kas vēlāk kļuva par lielu baziliku un svētoceļojumu vietu, dodot tā novada kalnam nosaukumu Monte San Biagio (Svētā Blazija kalns). Vairākas pilsētas Itālijā, Francijā, Spanijā un citur tika nosauktas svētā Blazija vārdā. Saskaņā ar seno tradīciju sv. Blazijs ir izvēlēts par kakla un elpošanas ceļu slimnieku aizbildni, jo ir brīnumainā veidā glābis no nosmakšanas vienu zēnu, kurš bija aizrijušies ar lielu asaku. Šajā dienā kakla slimniekiem tiek dota svētība ar divām sakrustotām degošām svecēm, kuras tiek pieliktas pie kakla ticīgajiem, ticībā piesaucot sv. Blazija palīdzību.

5.02. Baznīca pagodina sv. Agati, svētījot viņas godam maizi un ūdeni, ko lieto kā aizsardzību pret ugunsgrēku un ceļu satiksmes negadījumiem. Bet 11.02. Lurdas Dievmātes dienā lūgsimies par visiem slimniekiem Vispasaules slimnieku dienā, saņemot Slimnieku sakramentu.

Paldies visiem, kuri lūdzaties un uzturat savu draudzi! Esiet tās patrioti, nemūciet prom, turaties vienoti mīlestībā!

Ņemot vērā, ka 11. februārī (Vispasaules slimnieku dienā) tiek svinēta Vissvētākās Jaunavas Marijas parādīšanās Lurdā piemiņa, ievietojam mūsu avīzītē rakstiņu no "Katoļu dzeives" 1939. gada 2. numura.

"Busketa ģimenes laime"

"Slava par Lurdas avota brīnumūdeni aizgāja tālu. Lejas-Pireneju nogāzes Nai ciematiņā tā sakustināja Busketu ģimeni. Šī ģimene bija diezgan liela, kaut varētu palikt arī ar mazāk ģimenes locekļiem. Taču nē! Ģimenē katrs loceklis ir dārgs, katrs ir mīļojams. Cietušais un vārgstošais vēl vairāk mīlams, nekā veselie. Arī Busketu ģimenē viens sasirga un prasīja daudz izdevumu, kurus viņam nežēloja. Viens no dēliem, 14 gadus vecs, saslima ar tīfu. Slimība zēnu ļoti novājināja un aiziedama atstāja pēc sevis vēl ļaunākas sekas. Labajā kakla pusē zēnam izauga dūres lieluma augonis. Sāpes bija tik mokošas, ka nabaga zēns mētājās pa zemi; augonis piebrieda, bet neplīsa. Zēns mocījās ar to četrus mēnešus. Ārsts Suberbielle, kas visu laiku zēnu ārstēja, pēc 4 mēnešiem pārgrieza augoni. No tā lielā daudzumā izplūda strutains ūdens.

Slimajam tāpēc nepalika labāk. Strutas gāja arvien dziļāk un plašāk, sāpes pieauga. Ārsts, domādams, ka minerālūdeņa peldes zēnam palīdzēs, sūtīja to minerālūdeņu peldēs. Tās zēnam nepalīdzēja. Pēc 15 peldēm kakla rētas padziļinājās, apkārt tam radās jauni draudoši dziedzeri. No slimās rētas tecēja smirdīgas strutas. Zēns atgriezās mājās. Uzzinājis, ka Massabjelas kalnu alā Bernadetei parādījusies Jaunava Marija un, ka ar viņas vēlēšanos alā uzradies avots ar dziednieciskām spējām, zēns sāka sapņot par avota ūdeni. Ar citiem doties svētceļojumā kājām viņam nebija spēka, bet viņa vecākiem nebija līdzekļu, ar ko viņu tur aizvest. Zēns lūdza vienu kaimiņu sievu, lai viņam atvestu kaut nedaudz brīnišķā ūdens. Sieviete apsoltīja. 28. aprīlī viņa pārnāca no ceļojuma un tūlīt deva slimajam zēnam Enrikam avota ūdeni. Visa ģimene kopā ar Enriku lūdza Vissvētākās Jaunavas Marijas palīdzību un ticēja, ka tas notiks. Visvairāk ticēja pats slimais. Ārsts viņam bija stingri aizliedzis mērcēt rētu ar ūdeni. Šajā vakarā zēns neievēroja ārsta aizliegumu. Iedams gulēt, viņš atraisīja ārsta sabīnījumu, noņēma zāles un mazgāja rētas Lurdas avota ūdenī. Viņa ticība arvien pieauga. „Nav iespējams, ka Dieva Māte mani neizdziedinātu!” viņš teica, un ar šiem vārdiem aizmigla. Tas bija viņa pirmais veselīgais miegs. Gandrīz 9 mēneši viņš nebija lāgā aizmidzis. Nākošajā rītā viņš pamodās pilnīgi vesels. Dziedzeri bija nozuduši, strutojumi arī, bet dziļā kakla rēta aizaugusi. No tās palika tikai zīme. Slimība, kuru vajadzētu gadiem ilgi ārstēt un varbūt bez panākumiem, izzuda vienā brīdī.

Tarbes bīskapa pazeminātā komisija atzina šo gadījumu par brīnumu.

Montpellierā augstākās medicīnas fakultātes profesors Vergers, kurš pazina zēnu pie minerālūdeņiem par viņa pēkšņo izdziedināšanu raksta: visas šī veida slimības pieprasa ilgu un rūpīgu ārstēšanu. Vienīgi liela pārmaiņa visā organismā var šo slimību izskaust. Ņemot to vērā, zēna izdziedināšana dabiski nav izskaidrojama. Te notikusi pārdabiska parādība."

Aizsākam rakstu sēriju par draudzes vēsturi!

Pēc reformācijas Lielvārdē katoļu draudze nodibinājās 1932. gadā ar Rīgas Sāpju Dievmātes prāvesta Eduarda Stukela gādību. 1936. gadā draudzes vajadzībām tika iegādāta zeme kapsētai un nelielai baznīciņai, kura uzcelta 1940. gadā prāvesta Jura Pudāna vadībā.

Šis pirmais dievnams astoņdesmitajos gados kļuva par mazu, jo draudzes locekļu skaits strauji pieauga. No 1989. gada līdz 1992. gadam tika uzcelts pašreizējais katoļu dievnams.

Šīs baznīcas celtniecība sākās 1989. gadā, kad vēl bija aizliegts celt dievnamus, kad veikali bija tukši. Pēc naglām, cementa, āmura vai ķieģeļiem rinda pie veikala bija jāieņem jau vakarā.

Šīs baznīcas pamati tika rakti apkārt vecajai baznīcai ap 3 metri attālumā. Jaunā dievnama būvniecībā daudzus materiālus un priekšmetus no vecās baznīcas pārcēla uz jauno. Galvenais celtniecības ierosinātājs toreiz bija pr. Pāvils Odiņš.

Att.: Pr. I.Upenieks vēl nepabeigtajā baznīcā 1991.gadā. Piekalpo V.Polevskis

Att.: Lielvārdieši ciemos pie pr.Pāvila Odiņa., no kreisās A.Neretniece, O.Zeiza, A.Ratniece, pr. P.Odiņš, J.Tarvids.

Celtniecībai sekoja arī V.E. arhibīskaps Jānis Pujats un celtniecības darbu zinātājs pr. Oļģerts Daleckis. Meistarīgi pie visiem darbiem strādāja Pēteris Rubīns ar meitu Dzintru, Jānis Zeize, Vladislavs Polevskis, Jāzeps Grišāns, Jānis Kloviņš, Jāzeps Tarvids, Vilis Začests un daudzi citi. Atbalstīja Imants Jermicāns, Žanis Holšteins, Juris Kudeiko, Staņislavs Puzaks. Ar tehniku daudz palīdzēja Aleksandrs Kozlovskis, paju sabiedrība „Lāčplēsis” un Ogres SCO. Darbus vadīja Pēteris Rubīns. Projektēja arhitekts Uldis Asarītis.

A. Neretnieces teksts,

L. Tarvida un M. Kuzmana foto

Mīliet viens otru!

Lūgšanu nedēļas par kristiešu vienotību pasaulē ietvaros 22. janvārī bija patiesi prieks piedalīties Ekumeniskajā dievkalpojumā, kurā kopā varēja būt māšas un brāļi katoļi, luterāņi, pareizticīgie... Vienotība un apziņa, ka visi esam Dieva bērni, dod lielāku pārliecību, ka mēs kopā esam liels spēks, mēs varam – kopā lūgt, dziedāt, slavēt Kristu, piedzīvot īstu sadraudzību! Paldies visiem, kuri piedalījās! Mēs varam būt vienoti un darīt darbus Dieva godam kopā, varam mīlēt viens otru.

Att.: Ilze Sniedziņa, Jānis Grizāns, Genovefa Ranka, pr.A.Solims, māc. Ingus Dāboliņš, mērs Aivars un Dzintra Troska, Alla Kuhaļska

Noslēgumā izdziedātā dziesma “Abba — Tēvs” aizkustināja un iededzināja ikkatra sirdī ugunskuru, kurš, domāju, kursies vēl ilgi, tikai nepieciešams ik dienas tam uzlikt kādu pagalti – lūgšanu, pateicību, dievkalpojuma apmeklējuma reizi un katrā šī liesma degs un sildīs arī pārējos! Lai izdodas!

Ilze Sniedziņa

Ciešanas ir svētīgas!

Izlasot rakstu žurnālā „Mīliet viens otru” (2013.gada Nr.3 (4)), tika lūgts kopsavilkumu un pārdomas ievietot arī mūsu avīzītē, lai tie, kuri šobrīd cieš fiziskās sāpes, ir vāji un nespēcīgi, spētu rast spēku un savas ciešanas savienotu ar Kristus ciešanām, tādējādi dodot svētību gan sev, gan citiem.

Francijā svētīgā Jāņa Pāvila II bērnu dienas vakarā diakons Martials Kodu sajuta iedvesmu, kuru varētu ilustrēt šādi: Krusts, kura horizontālais balķis simbolizē laicīgo dzīvi, bet vertikālais - garīgo ceļu uz debesīm. Uz šī horizontālā balķa atrodas ļaužu pūlis, kuri vēl nespēj izšķīrties starp labo un ļauno. Šis balķis sagāzts, ja to neturētu divi lieli balsti (svētā Pāvila baznīcas pīlāri) un kupols (Baznīca - Kristus Līgava un žēlastības dalītāja). Kreisais pīlārs - mazie mocekļi: bērni, kuri miruši agrā bērnībā, kuri miruši mātes miesās vai ir abortu upuri. Labais pīlārs - slimnieki, cilvēki ar īpašām vajadzībām, cietumos ieslodzītie, atstumtie un atraidītie. Abus šos pīlārus savās rokās tur Marija - Vispasaules Karaliene, visvājāko un atstumto sargātāja, kas visiem izlūdz pestīšanu.

Cilvēki, kuri ikdienas atrodas starp četrām sienām, upurējot savas ciešanas un lūgšanas, veido šo Neredzamo klosteri, tie kļūst par Dieva žēlastības nesējiem pasaulei. Jānis Pāvils II aicināja turēt sevišķā godā tos, kuri tikuši aicināti ciešanās vienoties ar Kristu un līdz ar to kļuvuši par upuri citu labā. Viņš rakstīja: „Ciešanas, kas cauraustas ar Kristus upuri, ir neaizvietoājams starpnieks un impulss pasaules pestīšanai nepieciešamajām žēlastībām. Tās ir ciešanas, kas vairāk nekā kas cits veido ceļu cilvēka dvēseles pārveidojošajai žēlastībai” (SD 27).

Visus, kas ciešat, lūdzam ar svētīgā Jāņa Pāvila II vārdiem: „Atbalstiet mūs! Jā, lūdzam Jūs, kas esat vāji, lai Jūs kļūtu par Baznīcas un cilvēces spēka avotu. Nežēlīgajā cīņā starp labā un ļaunā spēkiem, ko vērojam mūsdienu pasaulē,-lai Jūsu ciešanas vienotībā ar Kristus Krustu vairo labo” (SD 31).

Arī arhibīskaps Zbigņevs Stankevičs ingresa uzrunā Rīgas svētā Jēkaba katedrālē 2010. gada 21. augustā sacīja: „Ļoti svarīga loma Baznīcā ir slimajiem, vecajiem un tiem, kuri cieš - tiem, kurus sabiedrība bieži vien uzskata par nevajadzīgiem. Bet, ja šie cietēji upurē savas sāpes un ciešanas Dievam, tad caur to viņi atver Kristus miesu Dieva spēkam. Tāpēc es aicinu: visi tie, kas esat veci, slimi, kas jūtaties vientuļi, atstāti, nevajadzīgi, upurējiet šīs ciešanas Dievam Latvijas garīgās atmodas nodomā. Šeit es gribu vēl piebilst, ka nabagie un kroplie vienlaicīgi ir arī simbols katram cilvēkam, kurš skaitās vesels. Ja mēs nostājamies Dieva priekšā, tad patiesībā Dievs vien zina, kurš ir kroplāks - tas, kurš ir fiziski nepilnvērtīgs, vai tas, kuram kaut kas nav kārtībā ar sirdsapziņu. Tātad šiem cilvēkiem ir sava misija.”

(Katoļu Baznīcas Vēstnesis 29.12.2011)

Ciešanu upurēšanas lūgšana

Kungs Jēzu, degošā mīlestības, līdzjūtības un žēlastības Sirds, es veltu TEV visu, kas esmu, visu, kas man pieder, visu savu dzīvi vienotībā ar neredzamā klostera brāļiem un māšām.

Ar mīlestību es upurēju visas savas ciešanas - esošās un tās, kas vēl nāks. Ļauj man mīlēt Tevi aizvien vairāk un, ja mana mēle un ķermenis nemāk izteikt šo mīlestību, es vēlos, lai mana sirds to Tev atkārtoti ik reizes, cik vien ilgi elpoju.

Palīdzi man pieņemt manas tagadējās dzīves katru brīdi tādu, kāds tas ir, pilnīgi to akceptējot. Lai caur šo „jā mīlestībai” mana dzīve savienojas ar Tavas Sirds dzīvības avotu, kas veldzē visas pasaules ģimenes.

Es lūdzu Tevi, lai Tu ar savu žēlastību atbalstītu visus tos, kuriem ir uzticēts grūtais uzdevums man palīdzēt.

Un Tu, Marija, mūsu Māte, klātesoša visā šīs zemes svētceļojumā, palīdzi man pēdējā ceļā uz mūžību, lai es to izdzīvotu dvēseles mierā. Esi Debesu Vārti visām tām ģimenēm, par kurām upurēju savu dzīvi. Amen.

Lolita un Ilze

*(žurnāls „Mīliet viens otru” (2013.gada Nr.3 (4))
pieejams mūsu baznīcas grāmatu galdā)*

Dievkalpojumu kārtība februārī:

3.02. — sv. Blazija diena: svētība ar sv. Blazija svecēm kakla un elpošanas ceļu slimniekiem pl. 8:00.

5.02. — Sv. Agates diena: tiks pasvētīta sv. Agates maize un ūdens pl. 18:00.

6.02. — Mēneša pirmā ceturtdiena: Sv. Mise kopīgā nodomā par draudzes dzīvajiem locekļiem pl. 18:00. Pēc Mises — Svētā Stunda.

7.02. — Mēneša pirmās piektdienas dievkalpojums Jēzus Sirds godam pēc sv. Mises pl. 18:00.

11.02. — Dievmātes parādīšanās Lurdā piemiņas diena un Vispasaules slimnieku diena:

Slimnieku sakramenta piešķiršana sv. Mises laikā pl. 18:00. Pēc sv. Mises — Rožukronis par slimniekiem.

14.02. — Eiropas aizbildņu sv. Cirila un Metodija svētki.

22.02. — Sv. Pētera katedras svētki.

Svētdienās:

10:00 – Vissvētākā Sakramenta uzstādīšana un adorācija. **11:00** – Sv. Mise.

Darbdienās:

Pirmdienās: sv. Mise pl. **8:00.**

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās un piektdienās: sv. Mise pl. **18:00.**

Sestdienās: svētdienas viģīlijas sv. Mise pl. **18:00**

Mēneša otrajā svētdienā:

16:00 – Jumpravas Romas katoļu draudzē

Mēneša ceturtajā svētdienā:

14:00 – Ķeipenes Romas katoļu draudzē,
16:00 – Madlienas pansionātā.

Uzmanību!

Trešdienās pl. 19:30 draudzes mājā notiek **katehēzes nodarbības pieaugušajiem**, gatavojoties uz Kristībām, Pirmo sv. Komūniju, Iestiprināšanu, Laulībām. Iespējams piedalīties arī brīvklausītājiem!

Bērniem notiek **Svētdienas skolas nodarbības** uzreiz pēc sv. Mises svētdienās pl. 11:00.

Pamudiniet visus, kuri vēl nav sakārtojuši savu garīgo dzīvi, piedalīties šajās apmācībās!!!

Aicinām jaunus dziedātājus, sevišķi puīšus, vīrus, nākt dziedāt draudzes korī!!!

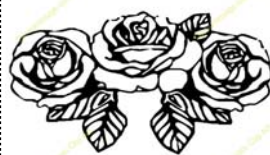
5. februāris - sv. Agates, jaunavas un mocekles diena

Agata - no grieķu val. nozīmē "labā, tikumainā". Dzimusi ap 235. gadu Katānijas pilsētā Sicīlijā kristīgā ģimenē. Piecpadsmit gadu vecumā veltīja savu dzīvi kalpošanai Kristum un saņēma no Katānijas bīskapa sarkanu plīvuru, ko nēsāja konsekrētās jaunavas. Prokonsuls Kvincianijs, viņas skaistuma savaldzināts, iekāroja Agati un lika to atvest uz savu pili. Nepadevusies viņa uzmācībām un vēlāk kārdinājumiem publiskajā namā, kur tika ievietota, lai salauztu viņas tikumību, Agate tika apsūdzēta kristietībā un pakļauta nežēlīgām spīdzināšanām. Prokonsuls trakumā lika viņai nokniebt krūtis ar milzīgām knaiblēm, kas vēlāk kļuva attēloti kā Agates atpazīšanas elementi kristīgajā mākslā. Bet cietumā viņu apmeklēja sv. Pēteris un brīnumaini dziedināja viņas lielās brūces. To redzot, prokonsuls naidā lika viņu dedzināt uz kvēlojošām oglēm, bet izcēlās sitpra zemestrīce, un Katānijas pilsoņu saniknotais pūlis pieprasīja pārtraukt jaunavas spīdzināšanu. Agati pusdzīvu izvilka no krāsns un iemeta cietumā, kur pēc pāris stundām viņa nomira ap 251. gadu. Bet 252. gadā sākās Etnas vulkāna spēcīgs lavas izvirdums, kas draudēja izpostīt pilsētu. Tad kristieši un pagāni no Agates kapa izņēma viņas jaunavības brīnumaino plīvuru, kas nesadega viņas dedzināšanas laikā, un ar to gāja procesijā pret ugunīgo lavu, kas apstājās. No tā laika sv. Agati godina kā aizbildni pret vulkāna izvirdumiem un ugunsgrēkiem. 1886. gadā ar šo brīnumainā plīvura relikviju Katānijas arhibīskaps devās procesijā pret Etnas vulkāna lavas izvirdumu, kas draudēja iznīcināt vulkāna pakājē esošo pilsētu Noziano, un lava apstājās un sastinga izstieptā plīvura priekšā.

Katānijā un visā Sicīlijā 5. februāris ir liela svētku diena, sevišķi ar slaveno un krāšņo svētās Agates relikviju procesiju pa pilsētas ielām, kur relikvijas tiek nestas ievietotajā svētās sudraba statujā, kas atgādina karalieni ar kroni galvā. Ir ļoti daudz katāniešu, kuri ir speciāli veltīti svētajai un specifiskos apģērbos - baltos halātos ar jostu viduklī un arābu cepurīti galvā - dodas pretī procesijas gājienam ar milzīgām vaska svecēm rokās, skaļi kliegdami euforijā bravurīgus saucienus: "Lai dzīvo svētā Agata!".

Baznīca Latvijā un citur šajā dienā svētī sv. Agates maizi un ūdeni kā līdzekli pret ugunsgrēkiem un ceļu satiksmes negadījumiem. Šo svētītās maizes gabaliņu ticīgi nesā līdzī savās ceļa somās vai apģērbā ceļojumos.

Apsveicam dzimšanas dienā draudzes aktīvistus:

Aiju Upenieci — 45 (27.01.),
Olgu Zeizu — 80 (11.02.),

„Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors: pr. Andris Solims
(mob.t.:29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv)
Atbildīgais redaktors: Ilze Sniedziņa
(e-pasts: ilze.sniega@inbox.lv)

